

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 120

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 februarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 724 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2), art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (9), art. 31 alin. (5) și art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....	2–9
★	
Opinie separată	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
78. — Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea sumelor pentru serviciile publice de ambulanță pentru anul 2015.....	12
360. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind completarea anexei la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.289/2010 pentru aprobarea Procedurii privind emiterea și comunicarea unor acte administrative pentru debitorii care înregistrează obligații fiscale restante sub o anumită limită	13
385. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2015	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 724****din 16 decembrie 2014**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2), art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (9), art. 31 alin. (5) și art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Czako Laszlo în Dosarul nr. 7.448/117/2013* al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului nr. 111D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției.

4. De asemenea, magistratul-asistent referă asupra faptului că dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 14 octombrie 2014, dată la care, nefiind prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, Curtea, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea la data de 15 octombrie 2014. La această dată Curtea, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, a amânat succesiv pronunțarea pentru datele de 11, 12, 19 și 26 noiembrie 2014, când, datorită imposibilității constituirii majorității prevăzute de art. 6 și art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992, a dispus redeschiderea dezbaterilor pentru data de 16 decembrie 2014.

5. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 150D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013, ridicată de Deak Albert și Balazs Karoly Zsolt în Dosarul nr. 24.907/211/2012* al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

6. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

7. Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că, și în acest dosar, părțile Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților au depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției.

8. Președintele Curții, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării lor.

9. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că, deși obiectul excepțiilor este parțial identic, cele două cauze se află, la fond, în stadii diferite, ceea ce ar implica pronunțarea unor soluții distincte în privința excepției de neconstituționalitate, astfel că nu este oportună conexarea acestora.

10. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 150D/2014 la Dosarul nr. 111D/2014, care a fost primul înregistrat.

11. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, astfel: respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 — texte criticate în Dosarul nr. 150D/2014 —, deoarece acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei, sens în care este indicat paragraful 21 din Decizia Curții Constituționale nr. 301 din 5 iunie 2014; aceeași împrejurare, a lipsei legăturii textului legal criticat cu soluționarea cauzei, constituie motivul — prevăzut de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 — pentru respingerea ca inadmisibilă și a excepției de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2), art. 31 și ale art. 35 alin. (5) din legea examinată; respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a), art. 16 și ale art. 21 alin. (6) din același act normativ, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, în special Decizia nr. 269 din 7 mai 2014; respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) — texte criticate doar în Dosarul nr. 111D/2014 — deoarece, ulterior invocării excepției, prin decizia mai sus indicată, acestea au fost declarate constituționale într-o anumită interpretare, astfel că în cauză devin incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

12. Prin Încheierea din 24 ianuarie 2014 și Sentința civilă nr. 15.204/2013 din 18 noiembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 7.448/117/2013* și nr. 24.907/211/2012*, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de**

conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Czako Laszlo și, respectiv, Deak Albert și Balazs Karoly Zsolt în cauze având ca obiect obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire, având în vedere dispoziția entității deținătoare de propunere de acordare de despăgubiri, respectiv constatarea dreptului de creanță al reclamantilor față de părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, reprezentând despăgubiri acordate conform raportului de evaluare efectuat în cauză în anul 2011.

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 contravin normelor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 44, astfel cum acestea trebuie interpretate și analizate în lumina prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

14. În esență, se arată că principiul neretroactivității este flagrant încălcat prin aceea că, potrivit textului legal criticat, legea nouă se aplică direct cererilor înregistrate sub imperiul vechii reglementări și nesoluționate încă, precum și litigiilor aflate în curs de judecată la momentul intrării sale în vigoare, fără a ține cont de drepturile anterior câștigate. Una dintre consecințele aplicării retroactive a Legii nr. 165/2013 constă în respingerea (sau în cel mai bun caz suspendarea) procedurilor de soluționare a notificărilor și a tuturor acțiunilor începute în temeiul vechilor legi, ceea ce îi va prejudicia pe proprietarii care au petrecut mulți ani în fața instanțelor și care vor fi nevoiți să ia procedura de la început în temeiul noii legi. În concret, autorii excepției arată că efectele imediate și pe termen lung ale aplicării retroactive a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 constau în suprimarea, reducerea și/sau modificarea drepturilor câștigate prin emiterea dispoziției de propunere de acordare de despăgubiri sau chiar prin obținerea unor hotărâri judecătorești nepuse în executare până la data apariției legii noi.

15. Dispozițiile legale criticate instituie, în același timp, o discriminare între persoane aflate în aceeași situație juridică, fără o justificare obiectivă și rezonabilă. Astfel, deși au formulat același gen de cereri de despăgubire, cu respectarea aceluiași condiții legale în vigoare la momentul introducerii lor, doar acele persoane care, din motive obiective și independente de voința lor, neavând cererile de restituire sau de acordare de despăgubiri rezolvate sau judecate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, sunt supuse obligației de a primi despăgubiri conform legii noi, adică în rate și pe bază de puncte. Legea nr. 165/2013 prevede, la art. 21 alin. (6), că evaluarea imobilului ce nu poate fi restituit în natură se face pe baza grilei notarilor existente la momentul intrării în vigoare a legii, fără a ține cont de valoarea de piață a bunului mobil, și nu conform standardelor internaționale de evaluare, cum prevedea legislația anterioară, respectiv Legea nr. 10/2001. Mai mult, legea nouă prevede că ultima plată s-ar face în anul 2029, fără aplicarea vreunei indexări în funcție de inflație, iar potrivit art. 31 alin. (5) din legea examinată, modalitatea de valorificare în numerar se stabilește ulterior, prin normele de aplicare a legii, ceea ce contrazice recomandările Curții Europene a Drepturilor Omului din Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010 pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, cu referire la

respectarea standardelor internaționale în aplicarea prețului pieței a imobilelor revendicate.

16. Prin termenele inacceptabil de îndelungate pe care Legea nr. 165/2013 le reglementează pentru soluționarea, în faza administrativă, a cererilor de despăgubire, precum și prin condiționarea accesului la justiție de respectarea acestora, astfel cum prevede art. 11 alin. (1) și (2) din lege, aceasta încalcă în mod evident prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție și ale art. 6 din Convenție, atât sub aspectul accesului liber la instanță, dar și a dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Autorii excepției arată că tergiversarea plăților până în anul 2029 pentru persoane care au fost depozitate în mod abuziv în anii '50, care au depus notificări în anul 2001 și au depășit vârste de 80—90 de ani nu poate să corespundă noțiunii de „termen rezonabil” în accepțiunea Curții de la Strasbourg.

17. Nu în ultimul rând și în strânsă legătură cu celelalte susțineri de neconstituționalitate, autorii excepției consideră că art. 4 coroborat cu art. 17 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, potrivit cărora Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor este abilitată să invalideze deciziile entităților investite de lege, încalcă dreptul de proprietate, principiile securității juridice și al încrederii legitime, consacrate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Sub protecția art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție se află, pe lângă „bunuri” și creanțe, și „speranța legitimă”, atâta vreme cât aceasta rezidă în existența unui fundament suficient în dreptul intern pentru a putea considera creanța o „valoare patrimonială.” Se mai arată că, potrivit aceleiași jurisprudențe (Hotărârea din 9 decembrie 2008 pronunțată în Cauza *Viașu împotriva României*, Hotărârea din 27 mai 2010 pronunțată în Cauza *Marin și Gheorghe Rădulescu împotriva României* și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010 pronunțată în Cauza *Maria Anastasiu și alții împotriva României*), „o decizie administrativă a autorității locale competente care recunoaște celui interesat un drept de reparație este suficientă pentru a crea un interes patrimonial protejat de art. 1 din Primul Protocol la Convenție, chiar dacă nu este precizată suma despăgubirii. Neexecutarea unei asemenea decizii constituie o ingerință în sensul primei fraze a primului alineat al articolului menționat. În consecință, petenții cărora li s-au acordat astfel de decizii administrative trebuie considerați implicit persoane îndreptățite în accepțiunea noului proiect de lege, nefiind necesar ca dreptul lor să fie validat din nou”. Scopul Convenției este de a proteja drepturi concrete și efective, și nu teoretice și iluzorii, iar stabilirea cuantumului despăgubirilor acordate pentru privarea de proprietate trebuie să fie rezonabilă în raport cu valoarea bunului, fiind menținut, totodată, un just echilibru între diferitele interese în cauză.

18. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că, prealabil adoptării, legea criticată a fost confirmată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, este invocată jurisprudența apreciată ca fiind relevantă a Curții Constituționale (Deciziile nr. 723 din 5 iulie 2012, nr. 760 din 20 septembrie 2012, nr. 802 din 27 septembrie 2012 și nr. 183 din 2 aprilie 2013).

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Avocatul Poporului** consideră că motivele invocate în susținerea excepției pot fi reținute, în parte. În acest sens, se arată, în esență, că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33

din Legea nr. 165/2013 sunt retroactive, având în vedere că, în baza acestor norme legale, cele mai multe acțiuni formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 au fost respinse ca prematur introduse. În acest mod, legiuitorul a acționat asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Dispozițiile art. 4 din Legea criticată aduc, de asemenea, atingere și principiului egalității în drepturi, deoarece creează premisele unei discriminări, fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere între persoanele ale căror procese s-au finalizat anterior intrării în vigoare a noii legi, aflate într-o situație mai favorabilă, și cele ale căror procese au fost în curs de soluționare la această dată. În opinia Avocatului Poporului, prevederile examinate pun în discuție și dreptul la un proces echitabil, deoarece admiterea excepției de prematuritate — excepție de fond, peremptorie și absolută — duce la respingerea acțiunii de chemare în judecată, fiind astfel încălcat și principiul soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil. În sfârșit, consideră că celelalte critici de neconstituționalitate nu pot fi reținute.

21. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

22. În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992 și al art. 47 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012, în Dosarul nr. 150D/2014 a fost întocmită o adresă către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor cuprinzând, punctual, 6 întrebări, la care autoritatea a transmis răspunsul înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 5.281 din 18 noiembrie 2014, la care sunt anexate diverse documente în copie reprezentând dispoziții prin care primarii propun acordarea de despăgubiri pentru imobilele obiect al notificărilor, precum și unele acte justificative.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile procurorului, documentele depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actele de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare.

25. Pentru determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională va avea în vedere, potrivit considerentelor reținute, cu titlu de principiu, în Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, criticile de neconstituționalitate formulate de autorii excepției, raportate la circumstanțele specifice litigiilor. În consecință, Curtea constată că obiectul excepției de față îl constituie, în realitate, prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2), art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (9), art. 31 alin. (5) și ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, care au următorul conținut:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate*

pe rolul instanțelor (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 11 alin. (1) și (2): „(1) *Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2016.*

(2) *În situația neîndeplinirii obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1), persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească este supusă numai apelului. Plângerea este scutită de taxa judiciară de timbru.*”;

— Art. 17 alin. (1) lit. a): „(1) *În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are, în principal, următoarele atribuții:*

a) *validează/invalidază în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii;*”;

— Art. 21 alin. (6) și (9): „(6) *Evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu. [...]*

(9) *În cazul validării deciziei entității investite de lege, Comisia Națională emite decizia de compensare prin puncte a imobilului preluat în mod abuziv.*”;

— Art. 31 alin. (5): „(5) *Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.*”;

— Art. 34 alin. (1): „(1) *Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”.

26. În motivarea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (1)—(3) care consacră accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, și ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, norme fundamentale ce trebuie interpretate și analizate în concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform art. 20 alin. (1) din Constituție.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reamintește că, în vederea exercitării atribuției sale prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție, și anume soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale reglementează, la art. 29, condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate. Printre acestea, alin. (1) teza finală din articolul menționat impune condiția admisibilității constând în „*legătura* [textului legal criticat — s.n.] *cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar*

fi obiectul acesteia.” Din această perspectivă, Curtea urmează să determine obiectul cauzei în care a fost invocată excepția, cu scopul de a stabili dacă există sau nu o legătură între soluționarea acesteia și dispozițiile de lege ce fac obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

28. Astfel, Curtea observă că particularitatea comună celor două litigii în care a fost invocată excepția constă în epuizarea primei etape administrative a soluționării notificării depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, în sensul că în ambele dosare de despăgubire a fost emisă dispoziția primarului prin care se propune acordarea de despăgubiri. De asemenea, cele două dosare nu au fost soluționate pe cale administrativă, în sensul că niciuna dintre cele două cereri de despăgubire nu a fost soluționată prin emiterea, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, a deciziei reprezentând titlul de despăgubire.

29. Raportând circumstanțele litigiilor la conținutul normativ al dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că prevederile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2) nu au incidență în cauză, din moment ce obiectul acestora nu îl constituie soluționarea unor cereri de restituire în natură a unui imobil, adresate comisiilor locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisiei de Fond Funciar a Municipiului București, astfel cum reglementează textul legal criticat. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, această excepție a fost admisă, în sensul constatării constituționalității textelor legale indicate în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Drept consecință, în cauza de față devin incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”* Întrucât decizia menționată a fost pronunțată și publicată ulterior sesizării Curții cu prezenta excepție de neconstituționalitate, rezultă că aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă. Curtea reamintește că, în virtutea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, instanța de judecată și instituțiile abilitate să aplice legea în cauză vor respecta deciziile Curții Constituționale în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Astfel, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile. În cazul de față, chiar dacă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de

admitere, la care s-a făcut mai sus referire, reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, după caz, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014).

31. Dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, potrivit căreia Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor are atribuția de a valida sau invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, sunt criticate prin raportare la exigențele dreptului de proprietate consacrat de art. 44 din Constituție și având în vedere că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „bun” include și „speranța legitimă”, atâta vreme cât aceasta rezidă în existența unui fundament suficient în dreptul intern pentru a putea considera creanța o „valoare patrimonială.” Se arată, în acest sens, în motivarea excepției, că decizia administrativă anterioară, prin care autoritatea locală competentă recunoaște celui interesat un drept de reparație, având, deci, caracter definitiv, este suficientă pentru a crea un interes patrimonial protejat de art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, chiar dacă nu este precizată suma acordată cu titlu de despăgubiri.

32. Față de aceste critici, Curtea Constituțională observă, în prealabil, că prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014*, în nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, instanța constituțională a constatat că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și ale art. 21 alin. (5) și (8) (care se referă la aceeași atribuție a Comisiei) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora. Așadar, Curtea a făcut distincție între deciziile emise de entitățile investite de lege cu soluționarea notificărilor, care conțin propunerea de acordare de despăgubiri și care nu au făcut obiectul unor acțiuni judiciare și, respectiv, cele emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora. Pentru a ajunge la concluzia mai sus amintită, Curtea a constatat, în esență, că „A recunoaște Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și Secretariatului acesteia competența de reexaminare a existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii în cazul în care aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească înseamnă a recunoaște un control administrativ asupra acestei hotărâri, deci o cale de atac neprevăzută de lege”, contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (4), art. 124, art. 126 alin. (1) și ale art. 129 din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

* Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015.

33. Examinând obiectul litigiilor în care a fost invocată excepția, Curtea constată că în ambele cauze au fost emise, de către entitatea investită de lege cu soluționarea notificării — în speță primarul respectivei unități administrativ-teritoriale — deciziile conținând propunerea de acordare de despăgubiri, în condițiile dispozițiilor Legii nr. 10/2001 coroborate cu cele ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și că aceste acte administrative nu sunt consecința unor sentințe judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora. Prin urmare, Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014 nu este incidentă în cauză, Curtea urmând a examina criticile de neconstituționalitate ce vizează, în esență, atingerea dreptului de proprietate prin exercitarea atribuției Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, ce conțin propunerea de acordare de despăgubiri, în ipoteza în care acestea nu au fost emise în executarea unor sentințe judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora.

34. Curtea reține că deciziile prin care se propunea acordarea de despăgubiri pentru un imobil preluat în mod abuziv, imposibil de restituit în natură, se emiteau, în condițiile legii, fie de către autoritățile administrației publice locale (primar sau instituția prefectului), direct ori prin structuri aflate în subordinea acestora, fie de către autorități publice centrale, direct sau indirect, prin diferite entități specializate, aflate în subordinea acestora, dar și de către alte entități ce nu se află într-o relație directă de subordonare și control față de autoritatea administrativă: regii autonome, societăți comerciale cu capital majoritar de stat, organizații cooperatiste, orice altă instituție publică ce are în patrimoniu astfel de bunuri imobile preluate abuziv.

35. Controlul de legalitate exercitat de prefect asupra dispozițiilor autorităților administrației publice locale care conțineau propunerile motivate de acordare de despăgubiri a fost instituit în cuprinsul Legii nr. 247/2005 la art. 16 alin. (21), prin articolul unic pct. 24 din titlul I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007. Curtea constată că, până la intrarea în vigoare a acestui act normativ, nicio dispoziție/decizie sau niciun ordin, după caz, a/al niciunei entități investite de lege cu soluționarea notificării depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 nu a făcut obiectul unui control impus de lege și efectuat de către o autoritate publică. Ulterior acestei date, doar deciziile aparținând autorităților administrației publice locale au format obiectul controlului de legalitate exercitat în mod obligatoriu de prefect, celelalte dispoziții conținând propuneri de acordare de despăgubiri, aparținând celorlalte categorii de entități investite de lege fiind în continuare sustrate oricărei forme de control administrativ prevăzut de lege. În acest sens, Curtea reține, din documentele depuse la dosarul Curții nr. 150D/2014 de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, că la Secretariatul General al Comisiei sunt înregistrate 37.500 dosare de despăgubire care nu conțin avizul de legalitate al prefectului, din totalul celor 54.385 de dosare care conțin decizii de propunere de acordare de despăgubiri.

36. Mai mult, Curtea reține și aspectul ivit în practică, pe fondul inexistenței unei reglementări care să prevadă o atribuție de control al acestor decizii sub aspectul existenței și întinderii dreptului sau a stabilirii calității de persoană îndreptățită: pentru a verifica, încă o dată, temeinicia refuzului restituirii în natură și

a întocmi raportul de evaluare, deci având dosarul de despăgubire în lucru, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, deși observa erori grave, vădite sau chiar aspecte ilegale în decursul acestor demersuri, nu dispunea de instrumentul legal necesar pentru remedierea acestora.

37. Totodată, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor din Legea nr. 10/2001 (art. 24 în forma inițială, art. 26 ulterior republicării și modificării legii), persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței civile atunci când consideră că a fost lezată interesul său prin decizia de respingere a restituirii în natură sau prin refuzul nejustificat al entității notificate de a soluționa notificarea. Aceeași decizie de respingere a restituirii în natură trebuie să conțină și propunerea motivată de acordare a despăgubirilor, în situația imposibilității restituirii în natură a respectivului imobil. Curtea reține, în consecință, că această cale de atac nu va fi, însă, în principiu, exercitată de persoana în privința căreia a fost emisă o dispoziție conținând propunerea de acordare de despăgubiri, fiind evident că aceasta nu are interesul de a contesta în justiție actul al cărui beneficiar este, pe motiv că nu are calitatea de persoană îndreptățită, nu este titularul dreptului etc., motive care ar duce la invalidarea deciziei emise în favoarea sa, cu excepția cazului în care contestă însăși cuantumul despăgubirilor, dacă acesta este stabilit. Întrucât legislația anterioară Legii nr. 165/2013, și în special până la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2007 (în privința actelor autorităților administrative publice), cadrul normativ aplicabil nu reglementa posibilitatea reală a unui astfel de control ulterior emiterii dispoziției de propunere a despăgubirilor, care să confirme acel drept, nu se poate susține caracterul definitiv al unui asemenea act juridic.

38. Analizând de principiu atribuția Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, că aceasta nu este de natură să aducă atingere certitudinii raporturilor juridice, întrucât nu determină o destabilizare a acestora, ci oferă un control suplimentar pentru asigurarea legalității dreptului recunoscut, ce comportă o serie de justificări. Astfel, invalidarea deciziilor emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii poate fi rezultatul constatării că imobilul poate fi restituit în natură, modalitate care prevalează asupra restituirii în echivalent, în concepția Legii nr. 165/2013, conform principiului enunțat în art. 2 lit. a) din aceasta. Invalidarea poate fi, de asemenea, consecința constatării că solicitantul nu este titularul dreptului de proprietate privată asupra imobilului revendicat. Scopul unei verificări suplimentare față de cea realizată de entitatea investită îl constituie prevenirea unor situații generatoare de inechități și litigii, care au avut loc sub imperiul Legii nr. 10/2001, precum restituirea/atribuirea aceluiași imobil mai multor persoane care reclamau un drept propriu și exclusiv ori recunoașterea dreptului de proprietate altei persoane decât titularul stabilit ulterior pe cale judecătorească. De aceea, confirmarea cu certitudine sporită a unui drept nu constituie o nesocotire a dreptului de proprietate, din perspectiva speranței legitime de valorificare a acestuia, ci, dimpotrivă o garanție a recunoașterii acestuia în mod just.

39. Distinct de cele statuate în decizia indicată, dar în strânsă legătură cu acestea, Curtea observă că, din Hotărârea-pilot, pronunțată la 12 octombrie 2010 în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, se desprinde constatarea Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la existența, pe fondul vidului legislativ în materie, a numeroase situații de suprapunere de titluri de proprietate, ce stau la originea multora dintre litigiile aduse în fața sa, ceea ce imprimă necesitatea rezolvării interne și a acestui aspect. Or, măsura legală criticată de autorii

excepției reprezintă o astfel de atribuție legală de control suplimentar, conferită unui organism central, și răspunde, astfel, acestei cerințe, având scopul de a preveni cazuri similare și de a asigura legalitatea și stabilitatea circuitului civil.

40. Curtea a mai observat prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 că nu se poate pune problema unor atingeri aduse unui drept câștigat, câtă vreme decizia/dispoziția entității investite cu soluționarea notificării, conținând propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, chiar confirmată prin emiterea avizului de legalitate de către prefect, nu a produs efecte directe în patrimoniul persoanei îndreptățite la restituire. Aceasta, deoarece până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor — conform Legii nr. 247/2005 — sau a deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 — persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din titlul de despăgubire/decizia de compensare în puncte. În plus, s-a mai arătat că deciziile autorităților administrative implicate în procesul de restituire/acordare de măsuri reparatorii sunt supuse în final controlului instanței de judecată, singura autoritate competentă să se pronunțe în mod definitiv asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate, potrivit art. 35 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, putând dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii. De altfel, un drept cu caracter civil este considerat „determinat” (pentru a beneficia de protecția art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) abia în momentul în care cuantumul i-a fost precizat, în condițiile în care dreptul intern prevede o procedură ce cuprinde două faze: prima, în care o jurisdicție statuează cu privire la existența dreptului și o alta în care se fixează cuantumul (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 23 martie 1994, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Silva Pontes împotriva Portugaliei*, paragraful 30).

41. În ceea ce privește invocarea, de către autorii excepției de neconstituționalitate, a deciziilor prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a condamnat statul român în cauze privind restituirea proprietăților (respectiv Hotărârea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Viașu împotriva României*, Hotărârea din 27 mai 2010, pronunțată în Cauza *Marin și Gheorghe Rădulescu împotriva României*, și Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Anastasiu și alții împotriva României*), Curtea consideră că acestea nu pot fi invocate în ceea ce privește noua legislație în materia finalizării procesului de restituire, concretizată în Legea nr. 165/2013. Aceasta deoarece respectivele hotărâri, de condamnare a României, sunt decizii de speță, ce au în vedere cadrul normativ în vigoare la momentul aplicării cererii adresate Curții de la Strasbourg, așa cum și încălcările constatate prin Hotărârea-pilot se referă la situațiile concrete analizate în speță, prin raportare, evident, la legislația anterioară Legii nr. 165/2013.

42. Hotărârea-pilot *Maria Atanasiu și alții împotriva României* din 12 octombrie 2010 reprezintă instrumentul prin care instanța europeană a indicat statului român liniile directoare și principiile generale ce trebuie a fi respectate la elaborarea unei noi legislații în materia restituirilor, de natură să corecteze gravele deficiențe constatate prin hotărârile anterioare de condamnare a României. Prin urmare, Legea nr. 165/2013 trebuie să se încadreze în aceste linii directoare, sub aspectul respectării drepturilor protejate de Convenție. În acest sens, Hotărârea-pilot face referire la marja de apreciere a statului cu privire la reconfigurarea și restructurarea legislației sale în domeniu și la măsurile de ordin general pe care le pot lua statele, pornind de la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu

garantează un drept de a dobândi bunuri și nu impune statelor contractante nicio restricție cu privire la libertatea totală de a stabili domeniul de aplicare a legilor pe care le pot adopta în materia restituirii bunurilor și de a alege condițiile în care acceptă să restituie drepturile de proprietate ale persoanelor deposedate (paragrafele 162—177). Prin urmare, Curtea consideră că, prin invocarea în continuare a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului anterioare Hotărârii-pilot *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, s-ar ajunge în situația în care statul, mai exact legiuitorul român, să nu poată interveni deloc în corijarea unor situații de fapt/drept inechitabile care au produs sau care au determinat producerea problemelor sistemice/structurale. Or, ceea ce primează în mecanismul procedurii-pilot este remediarea problemelor structurale sau sistemice constatate în mod repetat, și nu perpetuarea acestora. De aceea, în cuprinsul Hotărârii-pilot, instanța de la Strasbourg, referindu-se la măsurile cu caracter general ce se impun față de problematica constatată (paragrafele 229—236), nu a făcut referire la cele reținute la paragrafele 178—194, care vizează aplicarea în situația României a principiilor generale ce decurg din jurisprudența sa în materie, ci s-a raportat exclusiv la principiile generale ce decurg din jurisprudența sa în materie și la modul de aplicare a acestora în contextul reformei politice și economice, expuse la paragrafele 162—177.

43. În continuarea celor de mai sus, Curtea are în vedere Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*, prin care Curtea de la Strasbourg, reluând analiza dosarelor în materia restituirilor, suspendate de la pronunțarea Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, a luat în discuție noua legislație, respectiv Legea nr. 165/2013, având în vedere că, prin excepție, a admis că noua lege se va aplica inclusiv acestor cereri aflate pe rolul său și suspendate. Prin această hotărâre, Curtea a conexas opt cauze, a constatat, într-una singură, încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, restul cererilor declarându-le inadmisibile deoarece nu au fost epuizate căile interne de atac prevăzute de Legea nr. 165/2013 (a se vedea în același sens Hotărârea din 13 mai 2014, pronunțată în Cauza *Constantin Rotescu împotriva României*, Cererea nr. 6.524/03). Relevante pentru ipoteza analizei de față sunt considerentele referitoare la cererea domnului Corocleanu, beneficiarul unei decizii de propunere de acordare a despăgubirilor emise în anul 2008, prin care nu se fixa suma convenită cu titlu de despăgubiri. Respingând cererea ca inadmisibilă, pentru neepuizarea căilor interne de atac, Curtea Europeană a Drepturilor Omului arată, la paragraful 138 din hotărâre, că reclamantul își poate valorifica dreptul urmând procedura descrise la cap. III — unde este cuprins și art. 17, criticat — și la cap. IV din noua lege.

44. Nu în cele din urmă, Curtea constată că validarea sau invalidarea în tot sau în parte a deciziilor emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii presupune, în mod concret, verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii, astfel cum prevede art. 21 alin. (8) din Legea nr. 165/2013, Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor putând solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante. Verificarea existenței dreptului echivalează, practic, cu examinarea aceluiași condiții ce era necesar a fi realizate și la momentul inițial, al emiterii deciziei respective, deoarece noua lege nu introduce noi cerințe în această privință. Așa cum se arată și în Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, această atribuție asigură un filtru suplimentar, prin respectarea aceluiași condiții legale ce erau necesar a fi întrunite și la momentul emiterii dispoziției, pentru asigurarea legalității dreptului. Așa fiind, nu se poate susține că această

atribuție afectează, în mod real, dreptul de proprietate, decât în măsura în care acesta nu era, de la bun început, legal stabilit, în sensul că, în realitate, nu îndeplinea toate cerințele stabilite de legea atunci în vigoare. Curtea a statuat, cu titlu de principiu, în Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, că siguranța circuitului civil nu se poate fundamenta fără ca, apriori, să fie confirmată legalitatea dreptului ce ulterior va intra definitiv în circuitul civil. Așadar, principiul securității juridice nu poate prevala principiului legalității.

45. Luând în considerare toate aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate, în ceea ce privește ipoteza referitoare la deciziile/dispozițiile entităților investite cu soluționarea notificărilor care nu au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora.

46. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013, care prevăd că evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei de compensare se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a acestei legi și că valoarea obținută se exprimă în puncte, un punct având valoarea de un leu, Curtea a reținut, de pildă prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, că aceasta constituie modalitatea prin care legiuitorul a înțeles să transpună în legislația națională exigențele impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, așa cum rezultă din expunerea de motive a Legii nr. 165/2013. Tot potrivit acestei expuneri de motive, Curtea a arătat, prin Decizia nr. 618 din 4 noiembrie 2014^{*}), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, că scopul legiuitorului a constat în introducerea, prin noul act normativ, a unui sistem unitar și previzibil de evaluare a imobilelor, astfel încât atât imobilele din Fondul național al terenurilor agricole și al altor imobile, cât și imobilele ce fac obiectul cererilor de restituire nesoluționate să fie evaluate prin raportare la același sistem, respectiv prin aplicarea grilei notariale de la momentul intrării în vigoare a noii legi. Curtea a admis, cu acel prilej, că, prin intermediul acestui nou sistem de calcul, este posibil ca valoarea despăgubirilor acordate, sub formă de puncte, să fie inferioară celei rezultate prin aplicarea legislației anterioare în materie — Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005 — referitoare la stabilirea valorii de piață a imobilului de la data notificării, prin aplicarea standardelor internaționale de evaluare. Însă, așa cum s-a arătat în precedent, legiuitorul dispune de o largă marjă de apreciere în determinarea celor mai potrivite modalități prin care sunt acordate despăgubirile convenite în urma abuzurilor din regimul comunist, având obligația ca măsurile adoptate să respecte principiul proporționalității, așadar, să fie adecvate, necesare și să asigure un just echilibru între interesul individual și cel general, al societății. Astfel, dacă printre exemplele oferite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cuprinsul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, menite să conducă la eficientizarea mecanismului intern de restituire a proprietăților, se numără și plafonarea despăgubirilor (paragraful 235), statul român a optat, în cadrul marjei de apreciere de care dispune, să acorde integral despăgubiri, modificând însă doar sistemul de referință al evaluării. Or, dacă această modificare legislativă generează, în concret, o diminuare a valorii totale a despăgubirilor obținute de către persoanele îndreptățite, aceasta este o măsură proporțională cu scopul legitim urmărit (constând în menținerea echilibrului bugetar), putând avea, sub aspectul consecințelor produse, valențele unei plafonări. În final, Curtea a subliniat că această măsură nu este de natură să afecteze dreptul de

proprietate în substanța sa, deoarece nu îi pune în pericol existența și efectele juridice, ci doar intervine asupra cuantumului bănesc obținut prin valorificarea dreptului de proprietate, în limitele permise de art. 44 din Constituție. Curtea a mai constatat că, în virtutea principiului *tempus regit actum* și a principiului aplicării imediate a legii noi, este firesc ca modalitatea de calcul al despăgubirilor să se supună regulilor în vigoare la data acordării lor prin decizie a autorității abilitate. Sub acest aspect, în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, instanța constituțională a statuat că, dacă, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective. Totodată, modul de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului, iar prevederile de lege criticate sunt în acord cu cele ale art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 202 din 18 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 19 iunie 2013).

47. Curtea constată că cele reținute în jurisprudența mai sus indicată își mențin valabilitatea și în această cauză, urmând ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 să fie respinsă ca neîntemeiată, în raport cu criticile formulate.

48. În plus, aceeași soluție se impune și pentru excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (5) din legea examinată, criticate de autorii excepției din aceeași perspectivă, cea a nerespectării Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010 sub aspectul recomandării referitoare la standardele internaționale în aplicarea prețului pieței a imobilelor revendicate. Nici critica privind o viitoare reglementare, prin normele de aplicare a legii, asupra modalității de valorificare în numerar nu poate fi reținută, din moment ce, potrivit art. 31 alin. (1) și (2) din lege, în termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar, urmând ca după această dată deținătorul să poată solicita, anual, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile, cu mențiunea că ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.

49. O altă critică formulată de autorii excepției se referă la faptul că legiuitorul nu a prevăzut în cuprinsul Legii nr. 165/2013 reactualizarea sumelor de bani aferente punctajului stabilit, aceasta fiind impusă de creșterea indicelui prețurilor de consum în perioada dintre momentul calculării punctelor prin aplicarea art. 21 alin. (6) din lege și cel al executării efective a creanței astfel stabilite. Curtea a răspuns unor critici de neconstituționalitate asemănătoare cu prilejul examinării constituționalității dispozițiilor art. 21 alin. (9) din lege, prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii. În esență, a reținut că prin opțiunea de a nu aplica indicele prețurilor de consum pentru reactualizarea creanței, legiuitorul român s-a plasat, în mod evident, în interiorul „marjei de apreciere a statului”, permisă, așa cum se arată și în Hotărârea-pilot pronunțată la 12 octombrie 2010 în cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, de prevederile Convenției, în general, și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, în special. Curtea a arătat că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 165/2013, există două modalități

^{*}) Decizia nr. 618 din 4 noiembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 28 ianuarie 2015.

prin care statul își execută obligațiile corelativ punctajelor stabilite, respectiv: valorificarea punctelor prin achiziționarea de imobile în cadrul licitațiilor organizate, în condițiile art. 27 din lege, sau valorificarea punctelor în numerar, în condițiile art. 31 din lege. Curtea a admis că cel/cei ce suportă riscul devalorizării sumei de bani aferente, în mod ideal, punctajului stabilit este/sunt fostul proprietar/moștenitorii acestuia, un asemenea tratament juridic aplicat constituind prin natura sa o limitare a dreptului de proprietate privată prevăzut de art. 44 din Constituție. Aplicând însă testul de proporționalitate, potrivit căruia limitarea drepturilor fundamentale trebuie să fie condiționată de îndeplinirea anumitor cerințe, Curtea a constatat

că această măsură urmărește un scop legitim, este adecvată, necesară și că păstrează, totodată, un just echilibru între cerințele de interes general referitoare la funcționalitatea sistemului de despăgubire și protecția dreptului de proprietate privată a individului (paragrafele 29—33 din Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014).

50. Pentru identitate de rațiune, Curtea constată că cele reținute prin decizia mai sus menționată își păstrează *mutatis mutandis* valabilitatea și în prezenta cauză, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 21 alin. (9) din Legea nr. 165/2013 urmează să fie respinsă ca neîntemeiată, în raport cu criticile formulate.

51. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Cu unanimitate de voturi,

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Czako Laszlo și, respectiv, Deak Albert și Balazs Karoly Zsolt în dosarele nr. 7.448/117/2013* și, respectiv, nr. 24.907/211/2012* ale Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare al aceleiași instanțe judecătorești.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 21 alin. (6) și (9) și art. 31 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Cu majoritate de voturi,

4. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România trebuia admisă și trebuia constatat că dispozițiile menționate sunt constituționale în măsura în care se aplică deciziilor/dispozițiilor/ordinelor/ hotărârilor entităților investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii emise după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, pentru următoarele motive:

Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România a fost adoptată având în vedere Hotărârea-pilot din

12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin care s-a decis ca statul român să ia măsurile care să garanteze protecția efectivă a drepturilor enunțate de art. 6 paragraful 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1, conform principiilor consacrate de Convenție, măsuri ce trebuiau să fie puse în practică în termen de 18 luni de la data la care hotărârea a rămas definitivă.

Domeniul de reglementare al noii legi a restituirii proprietăților apare determinat încă din primul său capitol — Dispoziții generale — art. 4 din Legea nr. 165/2013 prevăzând că dispozițiile legii se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului

suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, la data intrării în vigoare a prezentei legi. De asemenea, Legea nr. 165/2013 reglementează în art. 16—35 o nouă procedură de acordare de măsuri compensatorii, prin înființarea Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-ministru, preluând atribuțiile Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, până la finalizarea procesului de retrocedare.

Potrivit art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor are atribuția de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. Totodată, potrivit art. 21 alin. (8) din Legea nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor validează sau invalidează decizia entității investite de lege la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor. Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, potrivit art. 21 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii.

Anterior Legii nr. 165/2013, cadrul normativ relevant în materie îl constituia titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, ce reglementa procedura de acordare de despăgubiri aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și al altor ordonanțe și legi.

Potrivit art. 16 alin. (4) din capitolul V al titlului VII din Legea nr. 247/2005, Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor nu putea proceda decât la analizarea dosarelor în privința verificării legalității respingerii cererii de restituire în natură, fără a se putea pronunța asupra calității de persoană îndreptățită a solicitantului ori cu privire la existența dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Totodată, anterior controlului de legalitate efectuat de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (21) din capitolul V titlul VII din Legea nr. 247/2005, Instituția Prefectului efectua un control de legalitate emițând un

aviz de legalitate. Instituția Prefectului verifica astfel autenticitatea dreptului notificatorului la obținerea de măsuri reparatorii, ulterior Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor verificând doar legalitatea cu privire la forma în care se ia măsura, fie prin restituirea în natură, fie prin echivalent, fără a mai pune în discuție dreptul notificatorului la obținerea despăgubirilor.

Plecând de la aceste premise, observăm că stabilirea calității de persoană îndreptățită, precum și dreptul acesteia la măsuri compensatorii (ce decurg din pronunțarea unei decizii a entității investite de lege, emise înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013) nu reprezentau, potrivit Legii nr. 247/2005, drepturi ce puteau fi revocate printr-un act al Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Criticile formulate cu privire la dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 vizează, printre altele, încălcarea dreptului de proprietate, astfel cum este reglementat de art. 44 din Constituția României și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, apreciem următoarele:

În ceea ce privește deciziile entităților investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, emise înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, este relevantă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că dreptul unui solicitant — născut dintr-o decizie administrativă definitivă — de a i se acorda despăgubiri în ciuda faptului că autoritățile nu au stabilit valoarea precisă a acestora reprezintă un „interes patrimonial” stabilit în mod suficient în dreptul intern, sigur, irevocabil și exigibil, care este legat de noțiunea de „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. (Hotărârea din 27 mai 2010, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Marin și Gheorghe Rădulescu împotriva României*¹, paragraful 19)

În același sens a decis Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 16 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Aurel Popa împotriva României*² (paragraful 17); Hotărârea din 12 mai 2009, pronunțată în Cauza *Elias împotriva României*³ (paragraful 21); Hotărârea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Viașu împotriva României*⁴ paragraful 59).

¹ În speță, după examinarea dosarului, printr-o decizie din 23 ianuarie 2006, primarul municipiului București a admis cererea petenților și le-a recunoscut dreptul la despăgubiri pentru imobilele (case și terenuri aferente) situate în str. Petre Tina, fără a preciza cuantumul despăgubirilor, conform dispozițiilor legale aplicabile. Primarul a dispus ca decizia să fie comunicată Comisiei centrale în vederea acordării despăgubirilor, fiind înregistrată la aceasta din urmă.

² În speță, prin Decizia nr. 1.436 din 19 decembrie 2005 și Decizia nr. 158 din 9 februarie 2006, primarul orașului Drăgășani a respins solicitarea retrocedării în natură a imobilelor în cauză, recunoscând dreptul reclamanților la despăgubiri, potrivit Legii nr. 10/2001 și Legii nr. 247/2005. Deciziile au fost comunicate reclamanților, precum și Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

³ La 18 mai 2001, prin intermediul unui executor judecătoresc, reclamanții au adresat Primăriei Municipiului Lugoj o notificare întemeiată pe Legea nr. 10/2001 în vederea restituirii în natură a bunului. La 3 iulie 2001, primăria a informat reclamanții că restituirea în natură nu era posibilă, întrucât casa a fost cumpărată de chiriași. Aceasta le-a comunicat, de asemenea, că aveau posibilitatea de a opta pentru măsuri de reparație prin echivalent. Prin Decizia din 31 ianuarie 2002, societatea M., care administra bunurile din patrimoniul statului, a respins cererea de restituire în natură a bunului și a stabilit că reclamanții aveau dreptul să primească suma de 249.077.947 lei cu titlu de despăgubiri. Primăria a transmis dosarul acestora Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor în vederea acordării despăgubirilor stabilite prin Decizia din 31 ianuarie 2002.

⁴ Reclamantul a formulat o cerere de restituire a terenului, întemeiată pe Legea nr. 18/1991. Ca răspuns, acesta a primit în proprietate o parte din terenul care îi aparținuse, restul nu i-a fost însă restituit datorită utilizării sale de către o întreprindere de stat. Prin Legea nr. 1/2000, beneficiarilor deciziilor de restituire care nu puteau obține restituirea integrală în natură datorită lipsei terenului disponibil li se putea acorda o despăgubire în schimbul părții nerestituite. La 14 iunie 2000, primăria din Cătunele a informat reclamantul cu privire la decizia comisiei locale pentru aplicarea Legii nr. 1/2000 de a-i restitui o parcelă de teren cu o suprafață de 10,42 ha sau, în absența terenului disponibil, dreptul de a beneficia de o compensație pecuniară. Câtva timp mai târziu, reclamantul i s-a confirmat dreptul la restituirea altei parcele de 6,21 ha. Într-o scrisoare adresată reclamantului la 19 septembrie 2000, primăria i-a confirmat din nou că avea dreptul de a primi în proprietate terenul în cauză. Prin scrisorile din 31 august și 10 septembrie 2001, prefectul a confirmat creanța reclamantului pentru un teren cu o suprafață totală de 16,63 ha și i-a recomandat acestuia să solicite înscrierea creanței pe care o avea împotriva statului în tabelul menționat în regulamentul de aplicare a Legii nr. 18/1991, cu modificările sale ulterioare. Reclamantul s-a conformat acestei dispoziții. Prin două decizii administrative din 5 aprilie și 17 mai 2002, comisia județeană pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 a validat înscrierea creanțelor datorate de către stat reclamantului pentru cele două parcele de 10,42 ha și, respectiv, 6,21 ha, în tabelul de creanțe stabilit în temeiul Legii nr. 1/2000.

Având în vedere toate cele expuse rezultă că atribuția Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile entităților investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii emise înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 constituie o ingerință în dreptul de proprietate al beneficiarilor acestor decizii.

În aceste condiții, se pune problema, cât privește încălcarea dreptului de proprietate, dacă dreptul la despăgubire, născut în temeiul Legii nr. 247/2005, era doar un drept eventual până la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire ori, după controlul de legalitate al prefectului și emiterea avizului conform de către această instituție, existența dreptului notificatorului nu mai putea fi pusă în discuție.

În opinia noastră speranța legitimă s-a născut după efectuarea controlului de legalitate al prefectului, pentru că ulterior acestui moment nu se mai pune în discuție existența dreptului la măsuri reparatorii corespunzătoare imobilului, de vreme ce, așa cum am arătat, potrivit art. 16 alin. (4) din capitolul V titlul VII din Legea nr. 247/2005, Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor avea competența unui control de legalitate restrâns **doar** la aspectele privitoare la alternativa restituire în natură/măsuri reparatorii prin echivalent.

Așa încât, pentru a stabili dacă atribuția Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor prevăzută de art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 constituie o ingerință în exercițiul dreptului de proprietate, de natură a încălca prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, observăm că art. 1 al Protocolului nr. 1 conține trei norme distincte: prima, care este exprimată în prima frază a primului alineat și îmbracă un caracter general, enunță principiul respectului proprietății; a doua, care figurează în a doua frază a aceluiași alineat, vizează privarea de proprietate și o subordonează anumitor condiții; cât despre a treia, consemnată în cel de-al doilea alineat, recunoaște statelor contractante puterea de a reglementa folosința bunurilor în conformitate cu interesul general (...). Totuși, cele trei reguli nu sunt „distincte”, în sensul că nu ar avea legătură între ele: a doua și a treia privesc cazurile particulare în

care se aduce atingere dreptului la respectarea proprietății asupra bunurilor și trebuie interpretate în lumina principiului general enunțat în prima regulă. Prin urmare, trebuie cercetat dacă a fost menținut un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale reclamanților⁵.

În acest context, instanța europeană a statuat că, pentru a stabili dacă a existat o privare de bunuri în sensul celei de-a doua „norme”, trebuie nu doar să se examineze dacă a existat o lipsire de proprietate sau o expropriere formală, ci, dincolo de aparențe, să se analizeze circumstanțele faptelor. Din moment ce Convenția protejează drepturi „concrete și efective”, este important să se analizeze dacă situația mai sus amintită nu echivalează cu o expropriere de fapt⁶.

Astfel, observăm, cum s-a arătat mai sus, că, în speță, odată emise, deciziile entităților investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, nu mai puteau fi supuse vreunui control efectuat de organele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din perspectiva stabilirii calității de persoană îndreptățită ori a existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 au, deci, ca urmare lipsirea persoanelor îndreptățite de dreptul de proprietate asupra bunului pe care decizia entității investite de lege, emisă înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, i-l conferise.

În aceste condiții, apreciem că textul de lege criticat are ca efect lipsirea de proprietate, în sensul celei de-a doua norme consacrate de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, așa încât se impunea **admiterea excepției de neconstituționalitate și constatarea că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care se aplică deciziilor/dispozițiilor/ordinelor/hotărârilor entităților investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii emise după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013.**

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Judecători,

Daniel Marius Morar

Puskás Valentin Zoltán

Mircea Ștefan Minea

⁵ Hotărârea din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, paragraful 61; Hotărârea din 24 mai 2006, pronunțată în Cauza *Weissman și alții împotriva României*, paragraful 65; Hotărârea din 12 februarie 2013, pronunțată în Cauza *Dzuguayeva împotriva Rusiei*, paragraful 23; Hotărârea din 30 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Jahn și alții împotriva Germaniei*, paragraful 78.

⁶ Hotărârea din 22 mai 1998, pronunțată în Cauza *Vasilescu împotriva României*, paragraful 51.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind aprobarea sumelor pentru serviciile publice de ambulanță pentru anul 2015

Văzând Referatul de aprobare nr. N.B. 636/2015 al Compartimentului medicină de urgență, având în vedere prevederile art. 93 alin. (1¹) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Criteriile de împărțire a bugetului pentru serviciile județene de ambulanță și SABIF sunt următoarele:

1. criterii orientative:

a) populația județului, conform datelor de la Institutul Național de Statistică;

b) bugetul istoric per capita și execuția bugetară pentru anul 2014;

2. criterii de modulare a bugetului:

a) suprafața județului;

b) numărul de posturi ocupate la sfârșitul anului anterior;

c) numărul de posturi vacante la sfârșitul anului anterior care pot fi ocupate în anul 2015, conform criteriilor stabilite de Comisia interministerială pentru suport tehnic;

d) numărul total de solicitări în cursul anului anterior;

e) numărul total de kilometri parcurși în anul anterior;

f) prezența unui centru de formare acreditat;

3. criterii particulare pentru:

a) regiunea București—Ilfov, unde există o populație suplimentară în tranzit;

b) centrele universitare regionale (București, Craiova, Timișoara, Cluj-Napoca, Târgu Mureș, Iași), unde există o populație suplimentară reprezentată de studenți;

c) județul Constanța, unde există o populație suplimentară reprezentată de turiști în sezonul estival.

(2) Luând în considerare criteriile menționate la alin. (1) se alocă sumele pentru serviciile publice de ambulanță pentru anul 2015.

Art. 2. — Sumele menționate în art. 1 alin. (2) sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, ele fiind calculate în baza bugetului Ministerului Sănătății aprobat pe anul 2015.

Art. 3. — În cazul în care prin legea de rectificare sunt acordate fonduri suplimentare care sunt repartizate în acest scop, Ministerul Sănătății va stabili redistribuirea lor, la propunerea Comisiei de medicină de urgență și dezastre a Ministerului Sănătății.

Art. 4. — Structurile de specialitate ale Ministerului Sănătății duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Alin Iulian Tucmeanu,
secretar de stat

București, 27 ianuarie 2015.
Nr. 78.

ANEXĂ

Nr. crt.	SAJ Județ	Buget 2015 (lei)
1	Alba	14.840.000
2	Arad	11.523.000
3	Argeș	24.279.000
4	Bacău	18.712.000
5	Bihor	26.135.000
6	Bistrița-Năsăud	10.033.000
7	Botoșani	13.849.000
8	Brăila	13.667.000
9	Brașov	16.691.000
10	București—Ilfov	61.628.000
11	Buzău	14.340.000
12	Călărași	11.692.000
13	Caraș-Severin	12.897.000
14	Cluj	23.348.000
15	Constanța	24.777.000
16	Covasna	7.787.000
17	Dâmbovița	14.403.000
18	Dolj	20.811.000
19	Galați	15.548.000
20	Giurgiu	10.779.000
21	Gorj	12.762.000
22	Harghita	16.621.000

Nr. crt.	SAJ Județ	Buget 2015 (lei)
23	Hunedoara	17.551.000
24	Ialomița	11.191.000
25	Iași	33.584.000
26	Maramureș	14.377.000
27	Mehedinți	12.592.000
28	Mureș	18.229.000
29	Neamț	19.218.000
30	Olt	18.925.000
31	Prahova	22.406.000
32	Sălaj	9.952.000
33	Satu Mare	9.896.000
34	Sibiu	9.995.000
35	Suceava	20.326.000
36	Teleorman	17.016.000
37	Timiș	29.873.000
38	Tulcea	12.496.000
39	Vâlcea	15.994.000
40	Vaslui	15.376.000
41	Vrancea	14.943.000
	TOTAL:	721.062.000
	Rezervă constituită la nivelul Ministerului Sănătății	938.000

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind completarea anexei la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.289/2010 pentru aprobarea Procedurii privind emiterea și comunicarea unor acte administrative pentru debitorii care înregistrează obligații fiscale restante sub o anumită limită

În temeiul prevederilor art. 178 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.289/2010 pentru aprobarea Procedurii privind emiterea și comunicarea unor acte administrative pentru debitorii care înregistrează obligații fiscale restante sub o anumită limită, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 12 august 2010, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După punctul 3.5 din capitolul I „Procedura privind emiterea și comunicarea deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii pentru debitorii care înregistrează obligații fiscale accesorii sub o anumită limită” se introduc două noi puncte, punctele 3.6 și 3.7, cu următorul cuprins:

„3.6. În cazul în care quantumul obligațiilor fiscale accesorii (majorări de întârziere/dobânzi și penalități de întârziere) nu depășește 40 lei, nu se emit decizii referitoare la obligațiile de plată accesorii pentru categoriile de contribuabili prevăzute la pct. 3.1—3.4.

3.7. Prin excepție de la dispozițiile pct. 3.6, la cererea contribuabilului sau în alte situații prevăzute de lege, se emit decizii referitoare la obligațiile de plată accesorii pentru categoriile de contribuabili prevăzute la pct. 3.1—3.4 și în cazul în care quantumul obligațiilor fiscale accesorii nu depășește 40 lei.”

2. După punctul 5 din capitolul II „Procedura privind emiterea și comunicarea somației și a titlului executoriu pentru debitorii care înregistrează obligații fiscale restante sub o anumită limită” se introduc două noi puncte, punctele 5.1 și 5.2, cu următorul cuprins:

„5.1. În cazul în care quantumul obligațiilor fiscale neachitate nu depășește 40 lei, nu se emit somații și titluri executorii pentru categoriile de contribuabili prevăzute la pct. 1—4.

5.2. Prin excepție de la dispozițiile pct. 5.1, în alte situații prevăzute de lege, se pot emite somații și titluri executorii pentru categoriile de contribuabili prevăzute la pct. 1—4 și în cazul în care quantumul obligațiilor fiscale accesorii nu depășește 40 lei.”

Art. II. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mihai Gogancea Vătășoiu

București, 6 februarie 2015.
Nr. 360.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind nominalizarea punctelor de debarcare și centrelor de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2015**

Având în vedere Referatul de aprobare al Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură nr. 816 din 10 februarie 2015, precum și Decizia nr. 22 din 15 ianuarie 2015 a Guvernatorului Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, luând în considerare prevederile art. 40, 41 și 41¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, aprobată cu modificări și completări de Legea nr. 317/2009, cu modificările ulterioare,

în temeiul:

— art. 7 lit. A.k) din Hotărârea Guvernului nr. 545/2010 privind organizarea, structura și funcționarea Agenției Naționale pentru Pescuit și Acvacultură, cu modificările ulterioare;

— art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se nominalizează punctele de debarcare, precum și centrele de primă vânzare autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2015, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 13 februarie 2015.
Nr. 385.

ANEXĂ

Punctele de debarcare (PD), centrele de primă vânzare (CPV) autorizate pentru pescuitul comercial în Delta Dunării pe anul 2015

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
1.	S.C. „Thalasa” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
2.	S.C. „San Stel Mar” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
3.	S.C. „Amorel” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
4.	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	localitatea Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	x
5.	S.C. „Bene Mecaninvest & Construct” — S.R.L.	localitatea Sulina, județul Tulcea	x	x
6.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	localitatea Tulcea, județul Tulcea	x	x
7.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
8.	S.C. „Wela” — S.R.L., localitatea Tulcea	canal Caraorman, județul Tulcea	x	x
9.	S.C. „Sanda Intermed” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
10.	S.C. „Simcom Delta” — S.R.L.	localitatea Plopu, județul Tulcea	x	x
11.	S.C. „Cherhana Jurilovca” — S.R.L.	comuna Jurilovca, județul Tulcea	x	x
12.	S.C. „Miro Pesc” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x

Nr. crt.	Denumirea	Localitatea	Destinația	
			PD	CPV
13.	S.C. „Arcada” — S.R.L. — pescăria Marea Neagră	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
14.	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
15.	S.C. „La Cherhana” — S.R.L.	localitatea Periteasca, județul Tulcea	x	—
16.	S.C. „Obretin” — S.R.L.	Amenajarea Piscicolă Obretin localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
17.	S.C. „NMG Impex” — S.R.L.	localitatea Somova, județul Tulcea	x	x
18.	S.C. „Arcada” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	x
19.	S.C. „Zăuleț” — S.R.L.	localitatea Sinoie — Grindul Lupilor, județul Constanța	x	x
20.	S.C. „Cri-Sir Tour” — S.R.L.	localitatea Crișan, județul Tulcea	x	x
21.	S.C. „Most Fish” — S.R.L.	localitatea Mila 23, județul Tulcea	x	x
22.	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Gorgova, județul Tulcea	x	x
23.	S.C. „Pescom Aliment” — S.R.L.	localitatea Sfântu Gheorghe (gabara 586 TL), județul Tulcea	x	x
24.	S.C. „Ghiban & Trident” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
25.	S.C. „Ghiban & Trident” — S.R.L.	localitatea Vultur, județul Tulcea	x	—
26.	S.C. „Royal Fish” — S.R.L.	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
27.	P.F.A. Țurlică A. Marian	localitatea Nufărul, județul Tulcea	x	x
28.	S.C. „Andreas Trading” — S.R.L.	localitatea Vadu, județul Constanța	x	—
29.	S.C. „Prodex Turism” — S.R.L.	localitatea Lunca, județul Tulcea	x	x
30.	S.C. „Rifag” — S.R.L.	localitatea Minerii, județul Tulcea	—	x
31.	I.F. Grigore Ștefan	localitatea Murighiol, județul Tulcea	x	x
32.	S.C. „Dec Fish” — S.R.L.	localitatea Sinoie, Grindul Lupilor, județul Constanța	x	x
33.	S.C. „Perspectiv Sport” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
34.	S.C. „Aqua Fish” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
35.	S.C. „Plaurul” — S.R.L.	localitatea Mahmudia, județul Tulcea	x	x
36.	Asociația pescărească „Abramis”	localitatea Enisala, județul Tulcea	x	—
37.	S.C. „Pescarom” — S.R.L.	localitatea Sabangia, județul Tulcea	x	x
38.	S.C. „Răduță Sport Tour” — S.R.L.	localitatea Matița, județul Tulcea	x	—
39.	S.C. „Fish Com Mondial” — S.R.L.	localitatea Sarichioi, județul Tulcea	x	—
40.	S.C. „Miadmar HDP” — S.R.L.	localitatea Tulcea, județul Tulcea	—	x
41.	P.F.A. Sandu Dumitrel	localitatea Isaccea, județul Tulcea	x	x
42.	S.C. „La Miluță” — S.R.L.	localitatea Caraorman, județul Tulcea	x	x
43.	S.C. „Perla Deltei” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
44.	S.C. „Black Sea Sturgeon” — S.R.L.	km 29, brațul Sfântu Gheorghe, județul Tulcea	x	—
45.	S.C. „Pel-Yna” — S.R.L.	localitatea Dunavățu de Jos, județul Tulcea	x	x
46.	S.C. „Acva Imperial Grup” — S.R.L.	localitatea Colina, județul Tulcea	x	x

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

